

staaende Undtagelse, Loven af 24de Marts 1899 om Lønninger ved Toldvæsenet, hvor det ved en heldig Samvirken mellem vor dygtige Ordfører, det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Køedt) og en loyalt handlende Finansminister virkelig lykkedes at opnaa dette Resultat: Bedre Kaar for Toldfunktionærerne og mindre Udgift for Statskassen, gennem Inddragelse af en Del overflødige Embeder. Det er desværre et enkelt staaende Tilfælde, som burde have haft mange Forgængere og mange Efterfølgere. Men Følgen af Vanskeligheder ved at gaa Lovgivningens Vej er og bliver da den, at vi her i Folketinget til enhver Tid have svævende en stor Del Lønningslovforslag, som det er vanskeligt at trække igennem. Vi have i Øjeblikket Forslag til Love om Lønninger for Postvæsenet, for Telegrafvæsenet, for Underofficererne, og man kan jo ogsaa i denne Forbindelse nævne for Statsbaniefunktionærerne, og vi ere jo klare over, at naar disse blev gennemførte, vilde Enden ikke være endda; der vilde blive lagt andre paa vort Bord. Der er i og for sig gode Ønsker om at faa gennemført disse Love, men vi se jo nok, at Vejen er vanskelig og trang. Saa længe nu Prisforholdene havde den Karakter, at Priserne stadig vare viggende, kunde vi, som ønskede disse Statsfunktionærer vel, berolige os med, at selv om de ikke fik mere i Løn, slog den Løn, de havde, bedre til. Det forbedrede ikke deres Kaar, som det var ønskeligt, at de skulde blive forbedrede, men de blev i alt Fald ikke stillede ringere. Men naar nu Udviklingen, om end ikke i betydelig Grad, gaar den modsatte Vej, naar der er Stagnation i Prisfaldet, og oven i Købet snarere en Prisstigning paa visse Artikler, som betyde en Del for de paagældende Funktionærer, saa mener jeg ogsaa, at Folketingets Flertal ikke vel kan berolige sig med, at disse Love ligge hos os i Udvalg og ikke kunne gennemføres, fordi vi ikke kunne faa dem i den Skikkelse, som vi ønske det gennem Samarbejde med Regeringen, saa er det, det forekommer mig naturligt og rigtigt at gaa en saadan Vej, som foreslaas i nærværende Forslag, ikke et Dyrtidstillæg, men et midlertidigt Lønningstillæg for det løbende Finansaar, men som jeg under ellers uforandrede Forhold er overbevist om vil blive gentaget i kommende Finansaar, indtil der er kommet ny Lønningslove paa de paagældende Omraader.

Det er nu mit Haab og min sikre Overbevisning, at man fra de forskellige

Sider vil stille sig velvilligt lige over for det foreliggende Lovforslag, men derfor er det ikke sikkert, at de ville kunne tiltræde det i den Skikkelse, hvori Regeringen har forelagt det. Det forekommer mig, at der kunde gøres forskellige Indvendinger imod det, i alt Fald rejses. Tvivl. Det forekommer mig tvivlsomt ud fra det Synspunkt, hvorefter jeg mener at Lovforslaget bør behandles; om man bør gaa saa højt som til 2,500 Kr. Jeg siger ikke det modsatte, men det er mig ingenlunde fuldstændig klart. Det forekommer mig heller ikke ganske sikkert, om man ikke burde gøre Forskel mellem gifte og ugifte. Det forekommer mig at kunne være tvivlsomt, om der ikke bør gøres Forskel mellem, om den lave Lønning er Begyndelseslønning eller Slutningslønning for den paagældende. Jeg erindrer ret tydeligt fra den Tid, jeg var ung Volontær i Justitsministeriet, hvorledes man da saa paa Dyrtidstillæget for de unge juridiske Kandidater, der vare deropee som Assistenten med en meget ringe Løn, men ogsaa med et meget ringe Arbejde, at man betragtede dette Dyrtidstillæg som en meget behagelig Maade at faa sin Cigarudgift og andre tilfældige Smaaudgifter afholdte paa, men ikke som noget, man egentlig kunde anse for Opfyldelsen af et Retfærdighedskrav. Der kan ogsaa være Tale om, hvorvidt man burde gøre Forskel mellem Land og By, om ikke Stigningen f. Eks. paa Husleje ene er indskrænket til de store Byer, Kjøbenhavn maaske alene, eller om den ogsaa gælder paa Landet. Det er i alt Fald en Undersøgelse, som det er værd at anstille. Endelig kan jeg ikke tilbageholde min Forundring over, at den højtærede Finansminister har villet vække Mindet om en Diskussion, som ikke forekommer mig ganske ublandet behagelig for ham, naar han i § 2, andet Punktum, udtrykkelig foreslaar, at Tillæget ogsaa tilkommer den, der lønnes med Honorar, naar Honoraret er Vederlag for et vedvarende fast Hverv. Det forekommer mig, at han derved fremkalder Mindet om en Diskussion, som der dog kunde være Anledning for Regeringen til at ønske begravet i den nærmeste Tid.

Hvis man nu paa disse Punkter vilde mene det rigtigt at byde mindre, end Lovforslaget tilbyder, og hvis man paa den anden Side mener — og derfor maa den højtærede Finansminister fuldt og udelt paatage sig Ansvar — at Statskassen er i Stand til at bære det Offer, her er Tale om, kunde der efter min Mening være god